

Sygnatura akt: V GC 1039/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie: Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: sekr. sąd. Justyna Porada

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. S.

przeciwko: (...) z siedzibą w W. o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 3.124,20 zł (trzy tysiące sto dwadzieścia cztery złote i 20/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 834,31 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania

SSR Robert Roliński

Sygn. akt V GC 1039/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 stycznia 2018r. powódka J. S. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z/s w W. kwoty 3.567 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23.05.2017r. do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki podniósł, że dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztami najmu pojazdu zastępczego określonymi na fakturze VAT wystawionej poszkodowanemu, a odszkodowaniem wypłaconym z tego tytułu przez pozwanego jako ubezpieczyciela. Między stronami sporna jest okres najmu, wysokość stawki za dobę wynajmu pojazdu zastępczego oraz co do zasady koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego. Powódka nabył wierzycelność względem pozwanego na podstawie umowy cesji wierzycelności. Przy czym powódka dochodzi niniejszym powództwem zwrotu kosztów najmu przyjmując stawkę dobową najmu w wysokości 270,60 zł. brutto, a nie stawkę wynikającą z umowy tj. 307,50 zł. brutto bowiem poszkodowany wynajmował pojazd wyższej klasy. Przyjęta przez powódkę w/w dzienna stawka najmu pojazdu zastępczego jest stawką rynkową, nie jest wygórowana i nie odbiega rażąco od średnich stawek stosowanych na rynku lokalnym. Okres najmu pojazdu zastępczego jest okresem uzasadnionym i koniecznym bowiem poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego jedynie 6 dni po wypłacie odszkodowania za szkodę całkowitą.

(pozew k. 3-10 akt).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 06 marca 2018r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNC 429/18, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym w ustawowym terminie pozwany zaskarżył nakaz zapłaty całości, wniósł o oddalenie powództwa. Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego wskazał, iż po zakończeniu postępowania likwidacyjnego wobec stwierdzenia szkody całkowitej pozwany wypłacił poszkodowanemu stosowne odszkodowanie. Poszkodowany mając na uwadze datę wypłaty odszkodowania powinien dokonać zakupu pojazdu odpowiadającego parametrami technicznymi i wiekiem pojazdowi uszkodzonemu w terminie 5 dni wobec czego najem pojazdu zastępczego powinien się zakończyć w dniu 28.02.2017r. Ponadto poszkodowany powinien w powyższym terminie zagospodarować pozostałość pojazdu uszkodzonego. Poza tym skoro pozwany zaproponował poszkodowanemu wynajęcie pojazdu zastępczego za stawkę dzienną wynoszącą 80 zł. netto, to wynajęcie przez niego pojazdu od powódki za stawkę znacznie wyższą stanowi naruszenie przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 44-53 akt)

W piśmie procesowym z dnia 12 lipca 2018r. pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(pismo k. 68-71 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi.

(dowód: wydruk CEIDG k. 30 akt;

informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców k.31-32

akt)

W dniu 13.02.2017r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanego M. S.. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony przez pozwanego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 15.02.2017r.

(okoliczności bezsporne)

Poszkodowany nie pamiętał, czy otrzymał ofertę najmu pojazdu zastępczego od pozwanego jak również, czy został poinformowany o aktualnych stawkach wynajmu pojazdu zastępczego. Przy czym wskazał, iż gdyby taką ofertę otrzymał, to zapewne zgłosił by się do pozwanego po taki pojazd. Poszkodowany nie miał własnych środków, aby zakupić kolejny pojazd. Poszkodowany planował sprzedaż uszkodzonego pojazdu, co też miało miejsce już po otrzymaniu odszkodowania od pozwanego.

(dowód: zeznania świadka M. S. e-protokół z dnia 27 listopada 2018r. 00:07:28

min)

Poszkodowany w okresie od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 02 marca 2017r. wynajął od powódki prowadzącej działalność gospodarczą m.in. w zakresie wynajmowania aut, samochód zastępczy. Pojazd zastępczy został podstawiony i odebrany do i z miejsca zamieszkania poszkodowanego w O.. W związku z wynajęciem pojazdu zastępczego powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT dokumentującą okres najmu samochodu zastępczego

w w/w dniach oraz stawkę najmu pojazdu zastępczego ustaloną na kwotę 307,50 zł. brutto/doba oraz koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego w kwocie łącznie 442,80 zł. brutto.

(dowód: umowa najmu k. 14 akt ;

faktura VAT k. 16 akt;

oświadczenie k. 22 akt;

zeznania świadka M. S. e-protokół z dnia 27 listopada 2018r. 00:07:28

min)

W dniu 02 marca 2017r. poszkodowany przelał na powódkę prawo do odszkodowania za wynajem samochodu przysługujące mu z polisy OC sprawcy.

(dowód: umowa cesji wierzytelności k. 15 akt)

Po zakończonym postępowaniu likwidacyjnym w wyniku stwierdzenia szkody całkowitej pozwany przelał na poszkodowanego odszkodowanie w kwocie 6.680 zł. w dniu 23 lutego 2017r.

(dowód: akta szkody;

potwierdzenie przelewu k. 23 akt)

W dniu 13 kwietnia 2017r. powódka zwróciła się do pozwanego o wypłatę odszkodowania, w związku z kosztami wynajęcia pojazdu zastępczego. Decyzją z dnia 20 grudnia 2017r. pozwany przyznał m.in. odszkodowanie za wynajem samochodu zastępczego w kwocie 1.476 zł. brutto. Pozwana uwzględniła okres najmu pojazdu w zakresie 15 dni oraz zweryfikowała stawkę dobową najmu przyjmując stawkę najmu w kwocie 80 zł. netto za dobę i nie uwzględniła kosztów podstawienia i odbioru samochodu zastępczego. Pozwany przelał na powódkę kwotę 1.476 zł. w dniu 22 maja 2017r.

(dowód: pismo k. 17 akt;

decyzja - akta szkody;

pismo k. 18 akt;

potwierdzenie przelewu k. 19 akt)

W przypadku najmu pojazdu zastępczego klasy C stawka dobową najmu pojazdu zastępczego w firmie powódki wynosi 220 zł. netto za dobę.

(dowód: cennik wraz z warunkami k. 20-21 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka M. S. bowiem w sposób logiczny, spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których

odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji w której uczestniczył pojazd poszkodowanej. Warunki odpowiedzialności pozwanego jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.).

W myśl art. 34 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy). Przy czym skoro doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., bowiem jak to wynika z art. 436§2 k.c. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

Z prezentowanego stanowiska pozwanego wynika, że nie kwestionuje on swojej odpowiedzialności co do zasady. Sporny był natomiast okres najmu pojazdu powyżej 15 dni oraz stawka najmu pojazdu powyżej kwoty 98,40 zł. brutto za dobę oraz co do zasady koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest - zarówno co do zasady, jak i co do granic - przez odpowiedzialność tego posiadacza lub kierowcy. Podstawową zatem przesłanką decydującą o zasadności roszczeń poszkodowanego w analizowanym przypadku jest wykazanie, że w majątku poszkodowanego na skutek kolizji doszło do uszczerbku podlegającego naprawieniu w drodze zapłaty określonej sumy pieniężnej przez zakład ubezpieczeń na podstawie art. 361 k.c. w zw. z art. 363 k.c. Zgodnie z brzmieniem art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak stanowi art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Dyspozycja art. 361 § 2 k.c. wyznacza zakres obowiązku odszkodowawczego, stanowiąc, że naprawieniu podlegają poniesione straty i utracone korzyści, a więc określa regułę pełnego odszkodowania w granicach szkody prawnie relewantnej. Przez sformułowanie „w powyższych granicach” ustawodawca odwołuje się bowiem do unormowania związku przyczynowego. W tych granicach podmiot odpowiedzialny jest do naprawienia szkody ustalonej metodą dyferencyjną. Podstawę obliczenia utraconych korzyści stanowić powinna różnica między stanem majątku osoby poszkodowanej, który rzeczywiście istnieje po nastąpieniu zdarzenia wywołującego szkodę, a hipotetycznym stanem majątku, pomyślanym jako taki stan, który urzeczywistniłby się, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie nastąpiło. W przypadku, gdy na skutek pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy uszkodzonej poszkodowany korzysta odpłatnie z usługi mającej na celu wyrównanie tego uszczerbku, koszt zakupu towaru lub usługi stanowi szkodę podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody.

Zgodnie z zasadą pełnej rekompensaty szkody poszkodowany jest uprawniony do żądania od ubezpieczyciela odszkodowania obejmującego straty, które poniósł, i korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Skoro skutkiem wypadku komunikacyjnego z udziałem poszkodowanego jest uszkodzenie pojazdu mechanicznego uniemożliwiające poszkodowanemu korzystanie z niego, uszczerbkiem w jego majątku są koszty najmu pojazdu zastępczego. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 6 stycznia 1999 r. (II CKN 109/98) *legalis* nr 222489, Sąd Najwyższy stwierdził, iż między faktem uszkodzenia w wyniku wypadku samochodu używanego przez poszkodowanego a faktem wynajęcia przez poszkodowanego innego samochodu i poniesienia kosztów z tego tytułu istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 k.c. Odnosząc się do kwestii związku przyczynowego, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2000 r. (III CKN 810/98) *Legalis* nr 315818, wskazał, że odpowiedzialność dłużnika dotyczy tylko skutków typowych. Typowy jest

skutek, jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na podstawie zasad doświadczenia życiowego wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. W praktyce sądowej przyjmuje się, że ponoszenie kosztów najmu pojazdu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 2 lipca 2004 r. (II CK 412/03) Legalis nr 66096 oraz wyrok Sadu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r. (II CK 494/03) Legalis nr 67722.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia lub uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r. w sprawie IV CK 672/03 Legalis nr 277761). Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W przedmiocie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, którego koszt powinien być refundowany w ramach odpowiedzialności ubezpieczyciela wynikającej z umowy obowiązkowej ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, OSNC 2014 nr 9, poz. 85, str. 9) podnosząc, że - Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

Czyniąc ustalenia odnośnie czasu najmu pojazdu pozostającego w adekwatnym związku przyczynowy ze zderzeniem pojazdów, należy mieć na uwadze możliwość nabycia nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego przez konkretnego poszkodowanego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy (dysponowanie odpowiednimi środkami finansowymi, możliwością zagospodarowania wraku, wiedzą o rynku motoryzacyjnym, dostępnością na rynku pojazdów odpowiadających stanem pojazdowi uszkodzonemu, etc.). Przyjęcie poglądu przeciwnego wiązałoby się zatem z przerzuceniem ciężaru naprawienia szkody na poszkodowanego. Zauważyć bowiem należy, że powszechnie przyjęte jest nauczanie i praktyce prawa cywilnego, ustalanie wysokości szkody metodą deferencyjną, tj. poprzez porównanie majątku poszkodowanego sprzed i po zdarzeniu wywołującym szkodę. Oznacza to, że abstrahowanie od zdolności finansowych poszkodowanego i oczekiwanie na substytuowanie uszkodzonej rzeczy bez wypłaty odszkodowania przez sprawcę szkody lub ubezpieczyciela, wiązałoby się z wymaganiami, by poszkodowany nakładem własnych sił i środków powiększał swój majątek, wyrównując jego stan do daty sprzed szkody.

W tym kontekście należy uznać za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego do dnia 02 marca 2017r. bowiem jak wynika to akt szkody poszkodowany otrzymał odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu w dniu 23 lutego 2017r. Zatem trudno oczekiwać od poszkodowanego, aby w dniu wypłaty świadczenia odszkodowawczego lub nawet w ciągu kolejnych paru dni mógł nabyć kolejny pojazd.

W tym miejscu należy wskazać mając na uwadze utrwaloną praktykę orzecniczą w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przy szkodzie całkowitej, że jako czas uzasadnionego i celowego najmu przyjmuje się okres niezbędny do nabycia innego pojazdu liczony od dnia rzeczywistej wypłaty odszkodowania i wydłużony o dodatkowe 7-14 dni na znalezienie nowego pojazdu. Co więcej zgodnie ze stanowiskiem Rzecznika Ubezpieczonych w sprawie najmu pojazdu zastępczego istnieć mogą przypadki, w których dzień spełnienia świadczenia odszkodowawczego za

szkodę całkowitą w pojeździe nie będzie przerywał związku przyczynowego pomiędzy utratą możliwości korzystania z pojazdu wskutek jego zniszczenia a wynajmem pojazdu zastępczego w związku z czym zasadne będzie przyznanie odszkodowania za okres następujący po wypłacie świadczenia odszkodowawczego.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, iż poszkodowany nie dołożył rozsądnych starań, aby nie powiększać rozmiaru szkody bowiem nie zagospodarował pozostałości pojazdu jak też nie zakupił kolejnego pojazdu po otrzymaniu od ubezpieczyciela informacji o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej. Otóż poszkodowany podjął starania zmierzające do zbycia pozostałości, co też w efekcie miało miejsce bowiem poszkodowany sprzedał uszkodzony pojazd. Ponadto poszkodowany nie mógł kupić kolejnego pojazdu bowiem nie dysponował środkami na jego zakup. Należy mieć na uwadze, iż poszkodowany powinien mieć zagwarantowaną możliwość kupna pojazdu o podobnym standardzie do pojazdu uszkodzonego, w tym miejscu należy zaznaczyć, iż wymaganie od poszkodowanej zakupu „gorszego pojazdu” byłoby w realiach niniejszej sprawy co najmniej sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W ocenie Sądu ze strony poszkodowanego nie wystąpiły żadne okoliczności wpływające na opóźnienie w staraniach o zakup pojazdu. Oznacza to, że poszkodowany nie naruszył dyspozycji art. 354 § 2 k.c., jako przepisu ogólnego, jak i przepisów szczególnych, tj. art. 16 ust. 1 pkt. 2, ust. 2 pkt. 2 i ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Należy mieć w tym względzie na uwadze, że zgodnie z art. 17 tejże ustawy, pozwany jako ubezpieczyciel mógłby ograniczyć swoją odpowiedzialność z tytułu naruszenia przez poszkodowanego obowiązków opisanych w art. 16 tylko wtedy, gdy to niedopełnienie obowiązków miało charakter umyślny lub rażącego niedbalstwa i ciężar udowodnienia tych faktów spoczywa na zakładzie ubezpieczeń (art. 17). Pozwany zaistnienia takich okoliczności pomniejszających jego odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego w rozpoznawanej sprawie nie wykazał.

Wobec powyższego Sąd uznał za zasadny cały okres najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, tj. od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 02 marca 2017 roku.

W kontekście kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, Sąd Najwyższy wskazał, że odszkodowanie przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Ze względu na podobieństwo zastosowanego kryterium, zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zasadne jest uwzględnienie sposobu i zasad ustalenia wysokości odszkodowania, również w sprawach o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. W orzecznictwie wskazywano, że kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się warsztat dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia, że ceny te odbiegają od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług występujących na rynku. Jeśli nie kwestionuje się prawa poszkodowanego do wyboru przez niego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane przez ten warsztat naprawczy. Jak już wskazano wyżej, te same zasady można przyjąć dla określenia wysokości stawek za najem pojazdu zastępczego. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać firmy, która wynajmuje pojazdy najtaniej.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że jakkolwiek stawka najmu za którą powódka wynajęła pojazd została uzgodniona pomiędzy stronami umowy najmu na kwotę 250 zł. netto za dobę, co też wynika z dołączonej do akt umowy oraz faktury VAT, to jednakże powódka mając na uwadze, iż uszkodzony pojazd należał do segmentu C odwołując się do stosowanego cennika domagała się zwrotu kosztów najmu wg stawki dobowej wynoszącej 220 zł. netto.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego jakoby przyjęta przez strony umowy najmu stawka była zawyżona, należy wskazać, iż na rynku nie istnieją średnie ceny najmu pojazdu. Strony nie zawierają umowy po cenach średnich. Na rynku występują ceny najwyższe i najniższe, a także ceny pośrednie między nimi. Nie można odnosić treści zawartej przez strony umowy najmu ani do cen najniższych, ani średnich. W sytuacji, gdy nie jest kwestionowany fakt prowadzenia przez wynajmującego działalności w zakresie najmu pojazdów zastępczych, to stosowane przez niego stawki mieszczą się w stawkach rynkowych, ponieważ są jednymi z tych, które występują na rynku. Skoro powódka przedstawiła cennik zawierający stawki za wynajem pojazdu zastępczego, a autentyczność tego dokumentu nie była kwestionowana

przez zakład ubezpieczeń, to ubezpieczyciel sprawcy szkody ma obowiązek kwotę wydatkowaną na najem pojazdu zastępczego zwrócić. Ubezpieczyciel, negując wysokość zastosowanej stawki z uwagi na jej nierynkowość lub rażące wygórowanie powinien wykazać powyższe okoliczności. Tymczasem pozwany ograniczył się jedynie do własnych twierdzeń w tym zakresie nie popartych chociażby cennikami innych podmiotów trudniących się wynajmem pojazdów zastępczych.

W ocenie Sądu, w sytuacji, gdy pozwany kwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania, twierdząc, że stawka zastosowana przez powódkę jest stawką zawyżoną, to na nim spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. (por. E. Bronowicka, Najem pojazdu zastępczego – uwagi o sposobie ustalania stawek rynkowych czynszu najmu oraz K. M., Kilka uwag w związku z postępowaniami o odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczych, *Kwartalnik SSP Iustitia*, Nr 1/2014, Dodatek – Odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego – materiały z konferencji).

Odnosząc się z kolei do zarzutu pozwanego, iż zaproponował poszkodowanemu podczas zgłoszenia szkody zorganizowanie najmu pojazdu zastępczego po niższej stawce, z czego poszkodowany nie skorzystał należy po pierwsze wskazać, iż pozwany w żaden sposób nie wykazał, czy i na jakich warunkach chciał zawrzeć z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, a przede wszystkim nie wykazał, iż stawka dobowa najmu tego pojazdu miała być niższa. Dowodem w tym zakresie nie może być druk zgłoszenia szkody bowiem nie zawiera jakichkolwiek podpisów, w tym podpisu poszkodowanego. Pozwany w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty powołała się na dowód w postaci nagrania rozmowy poszkodowanego z konsultantem (...), jednakże takiego nagrania nie przedłożył do zamknięcia rozprawy. Z kolei wobec zaprzeczenia przez poszkodowanego, iż jakkolwiek ofertę otrzymał od pozwanego ciężar wykazania powyższej okoliczności spoczywał na pozwanym. Zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozłożenia ciężaru dowodu pozwany powinien udowodnić okoliczności niweczące prawo na którego istnienie powoływał się powód lub uniemożliwiające jego powstanie.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97 OSNP 1998/18/537).

Natomiast w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd nie uznał za zasadne domaganie się przez powódkę zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego bowiem powódka nie wykazała, aby koszty te były kosztami celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi. Mianowicie powódka nie wykazała, przyczyn z jakich poszkodowany nie mógł skorzystać z wypożyczalni oferującej pojazd zastępczy w miejscu najbliższym miejscu zamieszkania poszkodowanego. Powódka nie wykazała adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy przedmiotowym wypadkiem komunikacyjnym a koniecznością podstawienia i odbioru samochodu zastępczego do i z miejsca zamieszkania poszkodowanego, w sytuacji gdy zdarzenie miało miejsce w K.. Zwłaszcza, że poszkodowany zamieszkuje w O., a samochód został podstawiony z W., a więc miasta oddalonego o ponad 130 km. Jakkolwiek nie można wykluczyć zasadności dochodzenia od ubezpieczyciela kosztów związanych z podstawieniem i odbiorem pojazdu zastępczego, o tyle w każdym przypadku powód, który dochodzi z tego tytułu skutków prawnych, powinien wykazać ich związek z zaistniałym wypadkiem. Nie można bowiem w sposób mechaniczny przyjmować, że każde koszty związane z przetransportowaniem zastępczego pojazdu do określonego miejsca są uzasadnione. Brak jest przy tym przesłanek do przerwania na stronę pozwaną ciężaru wykazania, że poniesione koszty były niecelowe.

Wobec powyższego wbrew twierdzeniu powódki należy uznać, iż koszty związane z podstawieniem i odbiorem pojazdu zastępczego nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją drogową jaka miała miejsce w K., w dniu 13 lutego 2017 roku.

Reasumując, Sąd mając na uwadze dokonaną przez pozwanego wpłatę kwoty 1.476 zł, uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne do wysokości 3.124,20 zł, o czym orzekł jak w pkt. 1 i 2 sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia opóźnienia w zapłacie ustalonego świadczenia odszkodowawczego Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.). Powódka otrzymała bezsporną kwotę 1.476 zł. z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w dniu 22.05.2017r. (k. 19 akt).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i 100 k.p.c.

Na koszty po stronie powodowej złożyla się opłata sądowa w kwocie 179 zł, koszty zastępstwa procesowego powódki w kwocie 900 zł obliczone zgodnie z treścią §2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) oraz kwotę 17,00 zł wynikającą z art. 1 ust. 1 pkt. 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.) oraz po stronie pozwanej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł obliczone zgodnie z treścią §2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) oraz kwota 17,00 zł wynikającą z art. 1 ust. 1 pkt. 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.).

Sąd rozdzielił stosunkowo koszty postępowania przyjmując, że skoro pozwany przegrał proces w 87%, to winien w takim zakresie ponieść jego koszty. Sąd w pkt. 3 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 834,31 zł w rezultacie porównania kosztów rzeczywiście poniesionych przez strony z kosztami, które strony powinny ponieść uwzględniając stosunek w jakim przegrały sprawę i przedmiotową różnicę przyznał powódce bowiem poniosła koszty wyższe od kosztów, którymi powinna być obciążona.